

IZREDZĒTĪBA

1.daļa — Kā savienot Dieva suverenitāti un cilvēka brīvo gribu?

IEVADS

Viena no visvairāk neizprastām, nicinātām un tomēr Bībelē biežāk minētajām tēmām ir izredzētība. Šodienas mazās grupas nodarbībā centīsimies saprast, ko Dievs Savā Vārdā ir izvēlējis atklāt par šo jautājumu, un kā to savienot ar cilvēka brīvo gribu.

DISKUSIJA

1. Vai Tev līdz šim ir sanācis domāt par izredzētības tēmu, un kas Tevi līdz tai ir aizvedis? Kāda ir Tava nostāja šajā jautājumā?

Laujam katram izteikties.

2. Kādēļ, Tavuprāt, cilvēki nepiekrīt izredzētībai? Kas ir izplatītie stereotipi, kas atbaida viņus no šīs domas?

Populārākais priekšstats ir, ka, Dievam izredzot dažus glāšanai, Viņš automātiski izredz pārējos pazušānai. Līdz ar to cilvēkam tiek atņemta brīvā griba, un viņš tiek sodīts par to, kas nemaz nav bijusi viņa izvēle. Tādējādi Dievs ieņem “briesmoņa” lomu, kas, protams, nav pieņemama.

Vēl kāds šķērslis ir tas, iespējams, ir kopējā Rietumu sabiedrības ideoloģija, kas māca, ka mums katram ir savas tiesības, brīvā griba un atbildība pret savu izvēles brīvību, kas zemapziņā pieprasa šādu pašu attieksmi arī attiecībā uz Dieva ietekmi cilvēka glābšanā.

Līdz ar to lielākā daļa kristiešu uzskata, ka doma par izredzētību nav pieņemama.

3. Kādi argumenti būtu nepieciešami, lai Tevi pārliecinātu, ka izredzētība ir savienojama ar mīlošu un žēlsirdīgu Dievu?

Laujam katram izteikties.

BĪBELES STUDIJA

Otrajā daļā aplūkosim Rakstvietas, kas piemin šīs abas, šķietami pretējās puses, proti, cilvēka brīvo gribu un Dieva suverenitāti. Izlasām tās un pārrunājam kā tās attiecas uz cilvēka glābšanu.

Cilvēka puse — brīvā griba izvēlēties	Dieva puse — suverēns lēmums
• Jņ 3:16 Ikviens, kas tic, tiek glābts • Jņ 7:17 Jebkuram, kurš grib • Jņ 7:37 Jebkuram, kam slāpst • Apd 16:31 Ja tici, tiks glābts • Apd 17:30 Aicina visus cilvēkus • 1 Tm 2:3-4 Lai visi cilvēki tiktu glābti • 1 Tm 4:10 Glābējs visiem cilvēkiem • 5 Mz 30:16 Izvēlies dzīvību! • Atkl 22:17 Katrs, kas grib! • Rm 10:9-10 Tici un tiec glābts • Mk 16:16 Kas netic, iet pazušanā • Rm 6:23 Grēka alga ir nāve Secinājums: <u>Visiem</u> cilvēkiem ir pieejama glābšana, <u>visi</u> tiek aicināti, un <u>visi</u> nes atbildību par šo lēmumu.	• Jes 45:4 Dievs izredzējis Izraēlu • Mt 24:22-24 + Rm 8:33 + Kol 3:12 Dievs izredzējis Draudzi • Apd 13:48 Dievs izredzējis pagānus • Jņ 15:16 Jēzus izredzējis mācekļus • 1 Pt 2:4 Dievs pat izredzējis Jēzu • Ef 1:4-5 Jau pirms pasaules radīšanas • Ef 1:11-12 Dieva sākotnējais nodoms • 2 Tm 1:9 Kristū pirms mūžības laikiem • Rm 8:28 Dieva iepriekšējs nodoms • Rm 8:29-30 Jau iepriekš noteicis • 1 Pt 1:1-2 Pēc Dieva paredzējuma Secinājums: <u>Dievs izvēlas</u> Izraēlu, Draudzi, pagānus, mācekļus, pat Jēzu. <u>Dievs izvēlas</u> tos, kuri tiek glābti.

Kā apvienot abas puses?

Kā noskaidrojām Bībele māca, ka cilvēkam tiek dota izvēle un tiks atprasīta atbildība par to, bet vienlaikus tā arī māca, ka Dievs izdara izvēli glābt konkrētus cilvēkus pēc Savas gribas, kas noteikta jau pirms šo cilvēku piedzimšanas. Kurā pusē ir taisnība?

Atbilde ir pavisam vienkārša — ir jāpieņem abas puses! Bībele māca abas puses:

- **Dievs uzņemas 100% atbildību par tiem, kuri tiek glābti.**
- **Cilvēks uzņemas 100% atbildību par to, ka izvēlas neticēt.**

Sperdžens par to izteicies šādi – “*Visu patieso teoloģiju var apvienot šajos divos īsajos teikumos: Glābšana ir visa no Dieva žēlastības. Pazušana ir visa no cilvēka gribas.*”

Mūsu prātam 200% nav iespējami, bet Dievam ir iespējami. Dieva prāts ir neizmērojami lielāks par mūsējo – izlasām Jes 55:8-9. Dieva gudrības dziļums ir mūsu prātam neaptverams – izlasām Rm 11:33-35. Tādēļ šāds paradokss ir laba zīme, jo apliecina, ka Bībelei autors ir Dievs. Ja autors būtu cilvēks, šādu paradoksu tur nebūtu.

Paradokss katrā lielajā mācībā

Teologs Džons Murijs ir teicis – “Katrā lielajā Bībeles doktrīnā ir paradokss”. Lai par to pārliecinātos, pietiek uzdot pāris jautājumus (*ļaujām vispirms pašiem atbildēt*):

- **Kurš ir sarakstījis vēstuli romiešiem – Pāvils vai Svētais Gars?**

Katrs par 50%? Nē, katrs par 100%.

- **Kas bija Jēzus – cilvēks vai Dievs?**

50% cilvēks un 50% Dievs? Nē, 100% cilvēks un 100% Dievs.

- **Kurš ir atbildīgs par Jēzus nāvi pie krusta Golgātā?**

Jūdu priesteri, farizeji un rakstu mācītāji? Vai tomēr Dievs – izlasām Apd 2:23?

Nē, 100% cilvēki un 100% Dievs.

Tāpat tēmas par Dieva Trīsvienību, jaunavas dzemdībām, Dieva mūžīgo pastāvēšanu u.c. liek mūsu prātam atdurties pret “sienu”, un tomēr tām ticam.

Dievs dzīvo ārpus laika

Viens veids kā censties saprast šīs divas atšķirīgās dimensijas, ir apzināties, ka Dievs dzīvo ārpus laika. Pēteris teica “Lai jums, brāļi, nepaliek apslēpts tas, ka Kungam viena diena ir kā tūkstoš gadu un tūkstoš gadu kā viena diena” (2 Pt 3:8).

Ja mēs garīgajā sacensību skrējienā redzam vispirms starta līniju (piedzimšana), tad skrējiena daļu (kurā atgriežamies pie Dieva) un beigās finiša līniju (kurā redzami visi izglābtie), tad Dievam starta un finiša līnija ir viena. Viņš sākumā jau zina, kas būs beigās – izlasām Jes 46:10.

DISKUSIJAS DAĻA

Viscaur Vecajai un Jaunajai Derībai atrodam atsauces uz izredzētību, bet Pāvils savā vēstulē romiešiem šai tēmai velta veselu nodaļu. Aplūkosim daļu no tās, lai saprastu, ko Pāvils par to saka, izlasām pantus:

- **P. 10-18 – Ko Dievs atklāj par savu lēmumu attiecībā uz Jēkabu un Ēsavu?**

Ka pirms viņu dzimšanas Dievs jau bija izdarījis izvēli. Tātad, Viņa izvēle nav atkarīga no cilvēka darbiem. Tas aizved pie būtiska jautājuma – vai Viņš izvēlas tikai glābt cilvēkus, vai arī pazudināt (nocietinot to sirdis), NEATKARĪGI no viņu darbiem?
To pašu jautājumu Pāvils uzdod sev nākamajos pantos, lasām tālāk.

- **P. 19-21 – Kāda ir Pāvila atbilde?**

Pāvils jautā kā Dievs var nosodīt kādu, ja jau Pats iepriekš par viņu lēmis. Bet tad kā atbilde neseko kāds dogmātisks skaidrojums, bet gan pretjautājums, kas atgādina par Dieva nesamērīgi lielāko prātu. Viņš ir podnieks, mēs tā veidojumi. Tās ir atšķirīgas dimensijas.

Pazīstot Dievu, kurš ir pilnīgs, labs, patiesība un mīlestība, zinām, ka jebkurš Viņa lēmums ir pareizs, pat ja to nesaprotam. Mūsu redze ir ierobežota, Viņa ir pilnīga. Mūsu spēja spriest par pareizo ir mūsu grēcīgās dabas samaitāta, bet Viņa ir pilnīga.

Kembridžas teologs Viljams Perkins ir teicis “Mēs nedrīkstam domāt, ka Dievs dara kādu lietu tādēļ, ka tā ir laba un pareiza, bet drīzāk – tā lieta ir laba un pareiza, jo Dievs to dara.” Dieva izvēle ir pareiza, pat ja to nesaprotam.

Un tomēr Pāvils paskaidro tālāk, ka Dievs neuzņemas atbildību par neviena cilvēka izredzēšanu ellei, izmantojot piemēru ar divu veidu traukiem – lasām tālāk.

- **P. 22-23 – Kas ir pateikts par šiem traukiem?**

Pāvils atklāj trīs ļoti būtiskas lietas:

1) Godības traukiem tiek izmantots aktīvs darbības vārds, nosaucot Dievu par autoru. Dusmības traukiem tiek izmantots pasīvs darbības vārds, nenosaucot Dievu par autoru. Tāpat kā šeit, arī nekur citur Bībelē Dievs neuzņemas atbildību par cilvēku pazušanu. Cilvēka pazušanas iemesls ir viņa izvēle grēkot, ko viņš izdara pēc savas paša gribas. Grēks pazudina cilvēkus, bet Dievs nevienu nespiež grēkot – izlasām Jk 1:13-15 un 1 Jņ 2:16.

2) Dievs caur abiem traukiem atklāj Savas īpašības – Viņš ir žēlīgs un Viņš ir taisns. Izvēloties visus glābt, Viņš nebūtu taisns. Neizvēloties nevienu, Viņš nebūtu žēlsirdīgs.

3) Dievs lielā pacietībā panes dusmības traukus, kuri nostājas pret Viņu, ienīst Viņu, izvēlas dzīvot grēkā un to izbauda. Tāpat kā tiesnesis nepriecājas par noziedznieka notiesāšanu, bet dara to, jo ir taisns, tāpat arī Dievs nepriecājas par dusmības traukiem, bet panes viņus lielā pacietībā.

Žans Kalvins par šo tēmu raksta:

“Dievs ir atbildīgs par cilvēka SPĒJU (jeb brīvo gribu) izvēlēties grēku, bet pati grēka darbība nāk tikai un vienīgi no cilvēka gribas. Ja mēs tiktu piespiesti grēkot, tas būtu nesavienojams ar mūsu ATBILDĪBU – un mūsu VAINU padarītu neiespējamu. Mēs brīvprātīgi izvēlamies grēkot. Tas padara cilvēku atbildīgu par grēka darbu un par savu pazušanu, un tas padara Dievu atbildīgu par visu, kas ir labs, un par izredzēto glābšanu.”

Viņš turpina:

“Vai ir kāds iemesls, kādēļ taisnam Dievam vajadzētu būt pienākumam pret radījumu, kas Viņu ienīst un nepārtraukti nostājas pret Viņa autoritāti? Dievs nav parādnieks nevienam, jo “kas Viņam jebkad ko ir devis, ka Viņam būtu jāatlīdzina?” – Rm 11:35.”

Un Augustīns papildina:

“Tas Kungs tādēļ var dot žēlastību tiem, kuriem vēlas, jo Viņš ir žēlsirdīgs, un tomēr nedot visiem, jo Viņš ir taisns tiesnesis. Jo dodot dažiem to, ko viņi nav pelnījuši, Viņš var atklāt Savu bezmaksas žēlastību. Bet nedodot to visiem, Viņš atklāj to, ko visi ir pelnījuši.”

NOSLĒGUMS

Visi cilvēki ir pelnījuši mūžīgo pazušanu, jo paši tāpat kā Ādams ir izvēlējušies grēkot. Tomēr Dievs izvēlas kādus izglābt, un tā ir Viņa žēlastība. Mums, kuri esam Kristū, tas paver patieso skatu uz mūsu stāvokli – ka tā tik tiešām ir Žēlastība, bez mūsu nopelna!

2.daļā aplūkosim biežāk uzdotos jautājumus attiecībā uz šo tēmu.

IZREDZĒTĪBA

2.daļa — Biežāk uzdotie jautājumi

IEVADS

Pirmajā daļā izrunājām par izredzētības tēmas abām pusēm – Dieva suverenitāti un cilvēka brīvo gribu izvēles par Glābšanu izdarīšanā. Šodien aplūkosim visbiežāk uzdotos jautājumus par šo tēmu.

DISKUSIJA

1. Ko Tu atceries no pagājušās nodarbības – kā šīs abas puses savstarpēji mijiedarbojas?

Ļaujām katram izteikties.

Dievs uzņemas 100% atbildību par cilvēku glābšanu, bet cilvēks uzņemas 100% atbildību par savu pazušanu. Mūsu prātam tas nav saprotams, jo mums 200% nav iespējami. Tomēr kas mums nav iespējams, Dievam ir, jo Viņa domas un ceļi ir tik daudz lielāki, cik augstākas ir debesis pār zemi – izlasām Jes 55:8-9. Un šis paradokss ir apliecinājums tam, ka Bībeles autors tiešām ir Dievs.

2. Vai ticību mēs paši izvēlamies, vai to dod Dievs?

Pirmkārt, mums jāizdala divu veidu ticības – ir vispārīgā ticība un ir glābjošā ticība.

Vispārīgo ticību redzam Jēzus sekotāju vidū – izlasām Jņ 2:23. Daudzi ticēja, tomēr jau nākamajā pantā uzzinām, ka viņu ticība nav patiesa – izlasām 24.-25.pantu. Un tas kļūst pavisam skaidri redzams dažas nodaļas vēlāk, kur šie “ticīgie” Jēzus mācekļi pagriež muguru Jēzum – izlasām Jņ 6:66. Vēl šī vispārīgā ticība ir redzama ļaunajos garos, kuri arī tic Jēzum – Jk 2:19. Turpretī patiesā ticība ir tā, kas cilvēku glābj – izlasām Jņ 3:16.

Otrkārt, šī patiesā ticība ir Dieva dāvana, nevis cilvēka darbs – izlasām Ef 2:8. Pāvils šeit vēl uzsver, lai nevienam cilvēkam nebūtu iemesla ar to dižoties, ka “redz, es biju pietiekami gudrs, lai ticētu.” Ticība ir Dieva dāvana un tiek dota mums nesaprotama un brīnumainā veidā. To Jēzus atklāj sarunā ar Nikodēmu – izlasām Jņ 3:3-8. Uz Nikodēma jautājumu kā cilvēks var piedzimt no augšienes, Jēzus atbild, ka to dara Svētais Gars, Kurš nāk un iet, kad Pats grib, mums neredzot, līdzīgi vējam.

3. Mācījamies, ka Dievs neuzņemas atbildību par cilvēka pazušanu, bet ir taču teikts, ka Viņš nocietina sirdis tiem, kuriem grib?

Cilvēka sirdi vispirms nocietina grēks. Grēka nožēla attīra mūs – izlasām 1 Jņ 1:9, bet ja

nenotiek attīrīšana un cilvēks turpina dzīvot grēkā, tad sirds paliek ar vien "cietāka", līdz beidzot Dievs cilvēku nodod grēka valā – izlasām Rm 1:18-24. Tā ir sirds nocietināšana no Dieva puses, kas ir sekas grēkam.

Līdzīgs piemērs lasāms Ebr 6:4-6, kur cilvēks atrodas vietā, kur saņem bagātīgu Dieva žēlastību, esot starp kristiešiem, kur redz Svēto Garu darbojamies, dzird Dieva Vārdu, bauda Svēto Vakarēdienu, un tomēr nekad patiesi nav atgriezušies un tādēļ beigās pagriež muguru Kristum ("Dieva Dēlu no jauna piesit krustā") – tādiem sirds tiek tik ļoti apcietināta, ka nespēj vairs atgriezties.

4. Ja Dievs izredz tikai dažus glābšanai, tad kādēļ teikts, ka Viņš vēlas, lai visi tiktu glābti?

Tā tiešām ir teikts 1 Tim 2:3-4. Kā to saprast? Atbilde ir, ka līdzīgi kā mācījāties par diviem veidiem ticībai, tāpat ir arī divi veidi Dieva gribai. Ir t.s. vispārējā griba un faktiskā griba. Pirmā atklāj Dieva dabu un raksturīpašības, kas ir vērstas uz cilvēku glābšanu. Dievs ir glābējs, tādēļ Viņa dabā ir vēlme glābt cilvēkus, un šī glābšana ir pieejama visiem, kuri vēlas kā teikts Atkl 22:17. Un tomēr pastāv arī otra Dieva griba, tā, kas nolemj notikuma gaitu. Redzot, ka Bībelē ir minēti gadījumi, ka cilvēki tomēr iet pazušānā, ir skaidrs, ka Dieva griba glābt visus tomēr nepiepildās.

Labs piemērs ir tiesnesis – viņa vispārējā griba nav, ka kāds tiktu notiesāts, tomēr viņa faktiskā griba ir notiesāt noziedznieku, lai panāktu taisnību. Viņš par to nepriecājas, tomēr to izpilda.

Vēl viens būtisks aspekts ir jautājums, vai Jēzus nomira par VISIEM cilvēkiem? Atbilde ir jā un nē. Jā, ja "visi" apzīmē cilvēci kopumā (kā 1 Jņ 2:2). "Nē", ja "visi" apzīmē katru cilvēku konkrēti. Jo Jēzus nomira tikai par tiem, kuri tiks glābti, tas ir, izredzētie. Ja Viņš būtu nomiris par visiem, tad būtu arī jau samaksājis visu cilvēku sodu, un tie, kuri netic Viņam un iet pazušānā, maksātu par savu pārkāpumu vēlreiz. Prasīt samaksu par to, par ko jau ir samaksāts, nav taisna Dieva pazīme. Tādēļ Kristus nāve ir FAKTISKA, nevis POTENCIĀLA. Viņam mirstot Golgātā, tika veikta konkrētu cilvēku soda samaksa reālā, faktiskā veidā.

5. Ja Dievs izvēlas kādus, kurus izglābt no soda, ko ir pelnījuši visi, kā varam būtu droši, ka Dieva izvēle ir pareiza?

Bībele atklāj, ka viena no Dieva īpašībām ir labestība – Viņš ir labs. Izlasām Ps 16:2 / Ps 100:5 / Ps 107:1 / Ps 135:3 / Ps 136:1 / Mt 19:16-17. Tādēļ, ka Dievs ir labs, viss, ko Viņš dara un rada, ir labs – izlasām 1 Mz 1:31 / Jk 1:17. Viņš ir ne tikai pilnīgi labs, bet arī absolūti patiess, jo Viņš Pats ir Patiesība – izlasām Jņ 14:6 / Jņ 18:37 / Ps 86:11. Un vēl Dievs ir pilnīgi svēts, bet mazākā ļaunuma traipa – izlasām 1 Pt 1:16 / Mt 5:48 / Jes 6:3. Dieva svētums ir vienīgā Viņa īpašība, kas uzsvērta trīskārši. Tas viss liecina par Dieva dabu un motīviem, proti, Viņa izvēle ir pareiza pat tad, ja mēs to neizprotam. Mēs spriežam ar savu grēcīgo dabu, bet Viņš – ar svēto, svēto, svēto dabu.

Izlasām Rm 11:33-36 – Dievs ir tik pilnīgs, ka nevienam neko nav parādā, jo visu dara pareizi. Nevienam līdz ar to nevar Viņam pārmest, ka Viņš izvēlas darīt kaut ko netaisnīgu. Visi, kuri saņem Dieva žēlastību, to saņem pēc Viņa taisnās gribas, nevis pēc saviem netaisnajiem nopelniem. Un lai to padarītu vēl acīmredzamāku, Dievs izredz tos, kuri cilvēku acīs to ir vismazāk pelnījuši – izlasām 1 Kor 1:26-31.

6. Vai Dievs ietekmē tikai glābšanu vai arī mazākas lietas?

Dievs ietekmē un kontrolē gandrīz visu. Izlasām šīs Rakstvietas – Sak 16:9 / Sak 16:33 / Sak 21:1 / Jņ 19:11 / Mt 10:29. Tādēļ Jēkabs savā vēstulē māca kā mums būtu pareizi izteikties par saviem nākotnes plāniem – izlasām Jk 4:13-15. Jo viss ir no Dieva un caur Viņu – Rm 11:36.

Dievs ietekmē, kontrolē un vada visu. Mēs šādu cilvēku sauktu par diktatoru, bet atceramies, ko mācījāmies – Dievam ir tikai labi un taisnīgi motīvi. Tādēļ Viņa kontrole ir jāuztver kā tēvišķa vadība saviem mazajiem bērniem, par ko bērni nevis sūdzas, bet pateicas un novērtē.

Tomēr ir tikai viena lieta, par ko Dievs neuzņemas atbildību, un tas ir grēks un kārdināšana – izlasām Jk 1:13-18. Kā iepriekšējā reizē mācījāmies – Dievs ir radījis spēju grēkot, bet izvēle grēkot ir cilvēka atbildība. Un grēks ir tas, kas cilvēku pazudina, nevis Dieva izvēle pazudināt cilvēku.

7. Kā ir ar bērniem vai garīgi neattīstītiem cilvēkiem – vai viņiem tiks pieskaitīts grēks?

Visi cilvēki piedzimst ar grēka dabu – izlasām Ps 51:5. Šī daba jeb iedzimtais grēks noved visus cilvēkus agrāk vai vēlāk pie izvēles izdarīt pirmo grēku – izlasām Rm 5:12. Tas notiek brīdī, kas cilvēks ir spējīgs apzināties to, ko viņš dara, līdzīgi kā mūsu valsts likumdošanā cilvēku pilnvērtīgi tiesāt var no pilngadības jeb 18 gadu vecuma sasniegšanas.

Cilvēka “garīgā pilngadība” ir katram bērnam atšķirīga. Līdz cilvēks ir sasniedzis šo sliekšni, Dievs, visticamāk, neatprasīs no viņa atbildību, ļaujot Kristus nāvei būt par izlīdzinātāju – 1 Jņ 2:2.

8. Ja Dievs ir izredzējis cilvēkus Glābšanai pirms pasaules radīšanas, kādēļ vēl jāiet sludināt Evaņģēlijs?

Dievs tiešā ir izredzējis cilvēkus Glābšanai pirms pasaules radīšanas – izlasām Ef 1:4. Bet Viņš ir izredzējis ne vien tos, kuri tiks glābti, bet arī veidu KĀ viņi tiks glābti. Un veids ir Dieva Vārda sludināšana – izlasām Rm 10:13-17 / 1 Pt 1:23. Tādēļ Jēzus aicina iet un sludināt Evaņģēliju visai pasaulei (Mt 28:18-20).

Jesaja to atklāj interesantā veidā, 55.nodaļā uzskaitīt būtiskos 3 soļus cilvēka Glābšanā:

1) Aicinājums atskan visiem – 6.-7.pants;

2) Izredzēti tiek daži pēc Dieva neizprotamā prāta – 8.-9.pants;

3) Pati Glābšana notiek caur Dieva Vārdu, kam Viņš Pats liek darboties – 10.-11.pants.

9. Ja jau esam izredzēti, tad varam dzīvot kā gribam?

Protams, ka nē. Jo tas kā dzīvojam ir vienīgais veids kā varam pārliecināties, VAI esam starp izredzētajiem. Dieva glābšana vienmēr atklāsies darbos, jo Viņš izredz Savus ļaudis svētām dzīvēm – izlasām vēlreiz Ef 1:4 un 1 Tes 4:7. Svētā dzīve ir apliecinājums tam, ka esi izredzēts.

10. Visbeidzot, ko man dod izredzētība?

Pirmkārt, izredzētība ir pirmais solis cilvēka Glābšanā. Ja to izprotam, tas mums dos izpratni par citām svarīgām Bībeles mācībām.

Otrkārt, tā var dot drošību par manu Glābšanu, apzinoties, ka Dievs nemaina Savus nodomus

– izlasām 1 Jņ 4:18. Ja redzu savā dzīvē vēlmi dzīvot svētu dzīvo mīlestībā uz Kristu, tad drīkstu būt drošs par to, ka man ir dota Mūžīgā dzīvība – izlasām 1 Jņ 5:13.

Treškārt, izredzētība man atklāj patieso Žēlastības nozīmi. Proti, ka viss ir no Dieva, un nekas nav no manis, tā lai man nebūtu ar ko dižoties. Tādēļ pareiza izredzētība izpratne mani neaizvedīs līdz augstprātībai vai lepnībai, bet gan dziļai pazemībai.

NOSLĒGUMS

Izredzētība ir visnīcinātākā, jo neizprastākā doktrīna kristietībā. Tomēr vienlaikus tā ir arī Dievu vispagodinošākā doktrīna. Jo tā atklāj, ka viss ir no Dieva, un nekas nav mana paša nopelns. Kristus grēka izpirkums ir Žēlastība, bet manis izredzēšana, lai spētu ticēt Kristum – tā ir dubulta Žēlastība.